

ה"ת 17115/01/21 - משטרת ישראל - ימ"ר תל אביב נגד אליהו גואטה

בית משפט השלום בתל אביב - יפו

ה"ת 17115-01-21 ימ"ר תל אביב נ' גואטה

לפני כבוד השופט שמאי בקר
המבקשת:
נגד

המשיב:
אליהו גואטה
ב"כ המבקשת: עוה"ד צחי הבדלי ולילך כץ, פמת"א (פלילי)
ב"כ המשיב: עו"ד ד"ר איתן פינקלשטיין

ה ח ל ט ה

הרשאי נותן שירותים פיננסיים (צ'יינג', בז'רגון הרלוונטי) - מבחינת דיני איסור הלבנת הון - לקבל העברה בנקאית מצ'יינג' אחר, ידוע ומזהה, ולהעבירו במזומן לפלוני-אלמוני ללא רישום וזיהוי של אותו שליח? ואם לאו - האם התשובה משתנה אם נטען כי השליח האלמוני הוא "מטעם" מי שביצע את ההעברה הבנקאית במקור?

זו היא המחלוקת שבליבת החלטה זו.

מונחת לפניי בקשת המדינה (להלן: המבקשת) להארכת משך החזקת תפוסים על פי סעיף 35 לפקודת סדר הדין הפלילי (מעצר וחיפוש) התשכ"ט-1969 (להלן: הפקודה) יחד עם סעיפים 21 ו-26 לחוק איסור הלבנת הון, תש"ס-2000 (להלן: חוק איסור הלבנת הון).

החשד

1. המשיב, אליהו גואטה (להלן: המשיב, או גואטה) חשוד בביצוע עבירה של הלבנת הון, לפי סעיף 3 (ב) לחוק איסור הלבנת הון, שעניינה הכשלה או אי-דיווח של פעולה כדין לרשות. על פי החשד, גואטה הוא בעליה של "יוני צ'ינג", חברת בעלת רישיון נש"פ (נותן שירותים פיננסיים) מטעם שוק ההון (להלן: יוני צ'ינג); החשד התמקד בעיקר בפעולותיו של יוני צ'ינג' אל מול צ'ינג נוסף, אחר, הלוא הוא "אונו פיננסיים" (להלן: אונו צ'ינג).

2. על פי החשד, בין התאריכים 21.1.2018 ועד 20.9.2018 (להלן: העת הרלוונטית) העניק יוני צ'ינג' לאונו צ'ינג' שירות ניכיון צ'קים כנגד כסף מזומן (בשווי של כ- 5.5 מיליון ₪), וכן בוצעו העברות בנקאיות מאונו צ'ינג' אל יוני צ'ינג' כנגד סכום מזומן (בסך של 39,158,907 ₪) [1].

לטענת הפרקליטות, "רובן המכריע" של פעולות בדבר הוצאת הכספים מהכרסות של אונו צ'ינג' אצל יוני צ'ינג' לא תועדו במלואן, באופן שלא נרשמו פרטיהם של מקבלי הכספים; כך, **עשרות מיליוני שקלים נמסרו לכאורה לאנשים אנונימיים, בלתי מזוהים כלל, שפרטיהם לא נרשמו במערכת של יוני צ'ינג', וכפועל יוצא - לא דווחו (לפחות לא באופן מלא) כחוק.**

הרקע העובדתי

3. בתאריכים 5.7.2020 ו-21.7.2020 הוצאו על ידי בית משפט השלום בתל אביב צווי חיפוש נגד המשיב; ביום 27.7.2020 בוצעו הצווים, נערכו חיפושים בהתאם, ונתפסו נכסים וכספים לרוב, ועוד.

4. ביום 10.1.2021 הגישה המבקשת "בקשה להארכת תפוסים למשך 180 יום" (להלן: הבקשה הראשונה); במסגרת בקשה זו, ביקשה המדינה מבית המשפט להורות על הארכת החזקת התפוסים המפורטים להלן.

נכסי נדל"ן

§ צו מניעה בגוש 6915 חלקה 25.

§ צו מניעה בגוש 5026 חלקה 27.

- § צו מניעה בגוש 6127 חלקה 473 תת חלקה 1.
- § צו מניעה בגוש 6769 חלקה 40 תת חלקה 20.
- § צו מניעה בגוש 6770 חלקה 26 תת חלקה 14.
- § צו מניעה בגוש 7113 חלקה 19 תת חלקה 11.
- § צו מניעה בגוש 8269 חלקה 123 תת חלקה 18.
- § צו מניעה בגוש 6670 חלקה 308.
- § צו מניעה בגוש 5026 חלקה 31.

המחאות

- § 177 צ'קים על סך 3,199,418 ₪.

כסף מזומן

- § 416,290 ₪.
- § 21,070 יורו.
- § 191,584 דולר.
- § 1,980 דולר קנדי.
- § 2,770 דולר אוסטרלי.
- § 1,020 לירה שטרלינג.
- § 730 פרנק שוויצרי.

פלאפונים

- § ארבעה פלאפונים.

5. בדיון שהתקיים ביום 24.1.2021, ביקשה המשטרה מבית המשפט להיעתר לבקשה הראשונה, הציגה את עיקר הממצאים שנאספו נגד המשיב במסגרת חקירת המשטרה, וצינה כי הם הועברו לפרקליטות לפני כשלושה חודשים.
6. המשיב, באמצעות בא כוחו דאז עו"ד רוזנבלום, עתר, מצידו, לדחיית הבקשה הראשונה; הוא הפנה את בית המשפט, בין היתר, לזמן הרב שחלף מאז הועבר חומר החקירה אל הפרקליטות, ועמד על הקושי הכלכלי והנפשי של מרשו, כתוצאה מתפיסת הנכסים ומפאת ההליך בכלל.
7. ביום 3.2.2021 הציגו הצדדים הסכמה, בכתב, ביחס לבקשה הראשונה, לפיה תוקף ההחזקה בתפוסים שפורטו בה יוארך למשך 90 ימים (עד יום 1.5.2021) בכפוף לשחרור 2.5 מיליון ₪, וביטול צו המניעה נגד נכס נדל"ן בגוש 6769 חלקה 40 תת חלקה 20; בית המשפט נתן תוקף של החלטה להסכמה האמורה.
8. והנה, ביום 29.4.2021 הגישה המשטרה "בקשה להארכת תפוסים וקביעת מועד דיון" (להלן: הבקשה השניה), שהיא הבקשה נשוא החלטה זו.
9. בדיון שהתקיים ביום 25.5.2021 בענין הבקשה השניה, עתרה המבקשת "לדחייה בת שלושה שבועות", על מנת לבחון לעומק את טענותיו (החדשות) של הסנגור המלומד עו"ד ד"ר פינקלשטיין, אצל הדרגים הבכירים אצלה; ההנחה היתה, שאם תתקבלנה טענות ההגנה - יתייחר הדיון בבקשה זו, כך שלמעשה המדינה תמשוך ידיה ממנה, ותרפה.
- רק בשל כך, ובלב כבוד, הסכימה ההגנה לבקשת הפרקליטות, והוסיפה - הטעימה כי לשיטתה "גם אם כל מה שנטען קרה, זה לא עבירה..."; ההגנה הגישה לעיון בית המשפט מסמך בכתב שבו פורטו טענותיה.
- הסנגור המלומד הוסיף עוד, כי החזקת הכסף המזומן בידי המדינה גורמת לגואטה נזק כבד: "הוא לא יכול לעבוד בלי הכסף... העסק שלו משותק זמן רב חודשים ארוכים מאוד ואין לו פרנסה"; כן טענה ההגנה, כי - "הוא נכנס למצב נפשי נוראי ומפחד על חייו, לא שמישהו ... איים עליו באופן אקטיבי אבל יש אנשים שעצם הפנייה שלהם אליך...".
10. בסופו של יום קבע בית המשפט, לאור הסכמת הצדדים, כי הדיון יידחה בשלושה שבועות, לצורך סיום הבדיקה אצל הפרקליטות.
11. בדיון שהתקיים ביום 16.6.2021 הבהירה המדינה, כי לאחר שצללה לעומק טענותיו של גואטה, אין היא משה מעמדתה ועל כן היא עומדת על בקשתה השנייה, ואזי הגיבה, לגופו של ענין, לחלק מטענות ההגנה; גם ההגנה השלימה את טיעוניה באותו הדיון.

12. בסיום אותה הישיבה נקבע כי המדינה תגיב עוד בכתב על יתר טיעוני ההגנה בתוך 7 ימים, ההגנה תוכל להגיש התייחסותה בהתאם, וכך היה.

דין והכרעה

קיומה של תשתית ראייתית מספקת

13. ההגנה בטיעוניה אשר לבקשה השנייה, כמעט ולא התייחסה לפן העובדתי-ראיית הגלום בה, אלא טענה כי מבחינה משפטית "אין פוטנציאל" להתקיימות עבירה של הלבנת הון, וזאת מטעמים שונים.

14. לאחר שעיינתי בדוח, שוכנעתי כי מתקיים חשד סביר, ואף למעלה מכך, לביצוע עבירה של איסור הלבנת הון על ידי המשיב.

כך, למשל, ורק בין היתר, עלה מהדוח כי מתוך הכרטסת הכספית שנתפסה אצל יוני צ'ינג' כי "בניתוח מסירת המזומנים בעסקאות הנ"ל (לקיחת כסף מזומן, פיזית) עולה כי יש 98 עסקאות בהן נמסר מזומן".

מתוך עסקאות אלה, "לקוח 1443 (אבי אוסעדון)[2] קיבל מזומן ב-39 עסקאות, לקוח מס' 1444 (שגית אוסעדון)[3] קיבלה מזומן ב-25 עסקאות, ואילו ב-30 עסקאות לא מופיע כלל מי קיבל מזומן"[4].

עוד עלה מהדוח, כי מתוך 27 צ'קים שנרשמו ביוני צ'ינג' בכרטסת שהתייחסה לאונו צ'ינג', רק 14 מתוכם נסרקו; כן היה חוסר התאמה לכאורי בין הצ'קים אותם "שלחו לפריטה" אבי ושגית אוסעדון, לבין רישומם בכרטסת לקוח אונו צ'ינג' אצל יוני צ'ינג'.

15. פשיטא בעיני, כי די בעובדות הלכאוריות דנא כדי להקים חשד סביר לביצוע עבירה של הלבנת הון, בראי סעיף 3 (ב) לחוק איסור הלבנת הון. עמדת המבקשת בעניין זה, לפיה "די בדברים אלה כדי להצביע על הסיכון המשמעותי להלבנת הון אשר התבצעה לכאורה מקום בו הרשות לאיסור הלבנת הון אינה יודעת אודות האדם אשר מחזיק סכומי כסף גדולים מאוד, והדבר מהווה פוטנציאל משמעותי להלבנת הון - מסירת כספים לגורמים עברייניים - בלא אפשרות מעקב ומידע אודותיהם" - יש בה ממש; על כך, לטעמי, לא יכול להיות חולק. אלא, שבפי ההגנה טענות שונות, מן הגורן ומן היקב, מדוע בנסיבות או בעת בהן בוצעו המעשים או המחדלים - או שלא היתה זו עבירה חקוקה עלי ספר, או שלא היה יסוד נפשי לגואטה, או היתה לאקונה, ועוד כהנה וכהנה טענות מזכות. לטענות אלה אתייחס עוד רגע קט.

16. ואף זאת: למעלה מהדרוש יצוין עוד, כי המבקשת הוסיפה שאונו צ'ינג' ביצעה מעין עסקה סיבובית, נעדרת היגיון כלכלי. להלן שאלתה הרטורית של המדינה: "מדוע שאונו צ'ינג' תשלם 3 עמלות במקום פעולה פשוטה

של משיכת מזומנים ותשלום של עמלה אחת בגינה (מהבנק, למשל - ש.ב.), אלא אם כן, יש לה כוונה להסתיר ולטשטש את זהות מעבירי הכספים?"; המבקשת ציינה, כי לשיטתה, גרסתו של המשיב ביחס לכך לא היתה הגיונית, ורק העלתה את עוצמת החשד נגדו.

17. ההגנה השיבה, לשאלה האמורה (חרף רטוריותה), כי דווקא היה גם היה הגיון כלכלי בבסיס פעולותיה של אונו צ'יינג'; לשיטתה, העמלה שנגבתה מאונו צ'יינג' על ידי יוני צ'יינג' היתה נמוכה יותר מזו שהיתה נגבית אצל בנק רגיל; עוד ציינה ההגנה כי שעור העמלה שגבתה יוני צ'יינג' מאונו צ'יינג' בגין פריטת מזומן היתה נמוכה - 0.1%.

18. איני סבור כי יש במחלוקת עובדתית נקודתית זו[5] כדי להשמיט את הקרקע תחת קיומו של חשד סביר לביצוע עבירה של הלבנת הון על ידי המשיב, או אפילו כדי להחליש את עוצמת הראיות נגדו; העדר תיעוד וזיהוי של ה"שליחים" אשר אספו-גרפו מזומנים במליוני שקלים מיוני צ'יינג', יחד עם פערים בכרססת הכספית של אונו צ'יינג' אצל יוני צ'יינג' (ואף בלעדיותם), כמפורט לעיל, מקימים חשד סביר, ולא בעוצמה נמוכה, לביצוע עבירה של הלבנת הון על ידי המשיב. ודוק: גם אם היה הגיון כלכלי מוצק במהלך הסיבובי דלעיל (ואיני קובע כך כל עיקר) - אין זה משנה כהוא זה לענין חובת הזיהוי והדיווח על חלוקת הכספים לידי שמעון או ראובן, או לוי, או לכיסוי של השד יודע מי.

טיעוניה של ההגנה - אינן מסירות החשד

19. במסגרת תשובתה של ההגנה לבקשה השנייה, היא הגישה, כאמור, לבית המשפט (וגם למבקשת) טיעונים שונים (שהתפרשו על גבי עשרות רבות של דפים) שלפיהם, לשיטתה, "מבלי להתייחס לחומר החקירה ולעוצמת הראיות" - כלל "אין היתכנות" להרשעה בעבירת של הלבנת הון במקרה דנא. כפי שכבר נאמר לעיל: ההגנה הניחה, כענין שבעובדה, את אי-הדיווח הנטען, לפחות ברמה כזו או אחרת, ואת יהבה השליכה על טיעון משפטי בעיקרו, לפיו אין במעשי או מחדלי המשיב משום עבירה. אתייחס איפוא לטענותיה של ההגנה, להלן.

20. טיעונה הראשון והעיקרי של ההגנה הוא, כי בעת הרלוונטית לענייננו - "כלל לא היתה חובת דיווח לרשות לאיסור הלבנת הון בגין מתן שירות של קבלת פיקדון בנקאי בהעברה בנקאית ומסירת מזומן תמורתו".

אליבא דהמשטרה, ודומה כי על נקודה משפטית זו אין מחלוקת בין הצדדים, הרי שמשטר חובות הדיווח בעת הרלוונטית לביצוע העבירות לכאורה, קבע בפרק ד1 לחוק איסור הלבנת הון, כי נותן שירותי מטבע, דוגמת "יוני צ'יינג'", מחויב לדווח על פעולות של "החלפת מטבע" או "מסירת נכסים פיננסיים כנגד מטבע" (אלה הפריטים הרלוונטיים לענייננו מתוך רשימה של פעולות אותן מבצע צ'יינג')[6]. הפלוגתא בין הצדדים ניטשה אודות הפרשנות הראויה למונח "מטבע". בעת הרלוונטית, הגדיר החוק את המונח "מטבע", כך - "לרבות שטר כסף, שהם הילך חוקי של המדינה".

על בסיס אלה, טען הסניגור בעניין זה, בין היתר, כי המונח "מטבע" פירושו - "מתכת עגולה שיש לה שווי מסוים"

אשר הורחב בהמשך גם ל - "שטר כסף", אך לא מעבר לכך. דהיינו, מדובר במתכת (coin), או בשטר כסף (note), ותו לא. במילים אחרות, לשיטת הסניגור, הסעיפים בחוק הלבנת הון אשר עליהם נסמכה המבקשת ככאלה המקימים חובת דיווח במקרה דנא, אינם חלים בעניינו של המשיב, שכן **העברה בנקאית** איננה נופלת בגדר אחד משני אלה (מטבע או שטר). מכאן, אליבא דעו"ד פינקלשטיין - לא היה על מה לדווח בכלל, או למצער - לא היתה חובה לדווח על מאום.

בא כוח המשיב פרט את הטעמים לפרשנותו זו שנעוצים, לשיטתו, בהיסטוריה החקיקתית של חוק איסור הלבנת הון, דברי ההסבר לתיקונים השונים שנעשו בו, ונימוקים נוספים, שלא זה המקום או המסגרת הדיונית המתאימה לפרטם.

21. המבקשת בתגובתה, התנגדה לפרשנותו של הסניגור, וצינה כי קבלתה חותרת תחת תכלית חוק איסור הלבנת הון, והיא מהווה "פרצה" בלתי סבירה (וממילא בלתי קיימת) בדיון.

22. לאחר שעיינתי בטיעוני ההגנה, ובתגובת המבקשת, שוכנעתי כי לא ניתן לאמץ את פרשנותה מרחיקת הלכת של ההגנה.

אכן, קבלת טענת ההגנה עלולה להוביל למצב משפטי שבו, לכאורה, נותן שירותי מטבע יהא רשאי להעביר מיליוני ועשרות מיליוני שקלים במזומן, ובלבד שהתקבלו אצלו בהעברה בנקאית, ללא כל חובה שהיא לאמת, לזהות ולדווח על הגורמים שקיבלו, ויקבלו, את תועפות הכספים הללו, במזומן, לידיהם.

מצב דברים זה אינו רצוי, לשון המעטה; פרשנות משפטית המאפשרת מהלך עברייני כגון דא איננה סבירה, לטעמי, והיא סותרת חזיתית את ההגיון העומד בבסיס חוק איסור הלבנת הון, שכל תכליתו מניעת הטמעת רכוש או כסף שמקורו בפעילות עבריינית, בתוך רכוש הנושא אופי חוקי ותמים, תוך טשטוש מקורו הבלתי חוקי. מה נפקא מינה אם הכסף הועבר לחלוקה לכל דכפין אנונימי בהעברה בנקאית, או בכסף ממש, מטבע או שטר? אחת היא לי - השאלה **אין** הועבר המזומן לחלוקה על ידי הצ'ינג' לפלונים - אלמונים, אם בשקי כסף, במשאית של מטבעות מתכת או בהעברה בנקאית, מעניינת כשלג דאשתקד.

מתן היתר "להעלים" העברות כספים, לא לדווח עליהם, לא לזהות, לרשום ולדווח מי מקבלם, רק כי הועברו במקור בדרך או באפיק של העברה בנקאית (ולא בשטר או במטבע) - הוא מרחיק לכת ובלתי סביר, וכזו היא פרשנותה של ההגנה בענין זה, בכל הכבוד, אותה אני דוחה בשתי ידי.

23. הטיעון השני של ההגנה היה כי - "מאחר **והיום** אין חובת דיווח על מעשה זה (מתן שירות של קבלת פיקדון בנקאי בהעברה בנקאית ומסירת מזומן תמורתו - ש.ב) הרי שלפי סעיפים 4-5 לחוק העונשין, לא ניתן להגיש בגינו כתב אישום".

ההגנה הוסיפה בעניין זה כי "גם אם מאן דהו ינסה להגדיר את האירוע כ'תאונה חקיקתית' בסופו של דבר מדובר בהחלטה מודעת של מחוקק המשנה... תוך אמירה ערכית - למעשה - שחובת הדיווח בגין מתן שירותים בנכסים פיננסיים פחות קריטית והמדינה יכולה להסתדר בלעדיה...".

24. המבקשת חלקה על ההגנה, עובדתית ופרשנית כאחד, גם בעניין זה, וטענה כי הוראות חובת הדיווח בהתאם לקבוע בסעיף 3ב לחוק הלבנת הון לא בוטלו, אלא, לכל היותר, הוחלפו בהוראות חוק הפיקוח על שירותים פיננסיים (שירותים פיננסיים מוסדרים), תשע"ו-2016.

25. אין בידי לקבל גם את הטענות הזו. לא שוכנעתי כי חל שינוי בעמדתו העקרונית של המחוקק בדבר קיומה של פלילות במעשים אלה (הימנעות מדיווח כאמור).

26. המבקשת הפנתה את בית המשפט אל קביעת בית המשפט העליון בעניין רע"פ 8273/13 **מדינת ישראל נ' חיימוביץ** (ניתן ביום 25.12.2014) שם דן בית המשפט העליון, בין היתר, בשאלה "מהו הדין, מקום שבו טוען הפרט כי העבירה שבה הואשם או הורשע בוטלה, ואילו מנגד, נטען כי התמורה שחלה בחקיקה אינה משקפת שינוי תפיסתי? כי הערך החברתי המוגן - לא נס ליחו?".

בית המשפט קבע, בין היתר, כי "אם לא חלה תמורה מספקת בהשקפתו של המחוקק, אם לא בוטל ה'איסור' הגלום בעבירה, **נשמט הבסיס העיוני והערכי לתחולתו של הסעיף**, (הכוונה היא לסעיף 4 לחוק העונשין, תשל"ז - 1977, שעניינו "ביטול העבירה לאחר עשייתה" - ש.ב.) ואין טעם של ממש התומך בשחרורו של העבריין מאחריות פלילית".

27. הקביעה לעיל יפה לענייננו: פשיטא בעיני כי גם אם אכן אירעה "תאונה חקיקתית", כלשונה של ההגנה (ולמען הסר ספק - איני נדרש לכך בהליך מעין זה, וממילא איני קובע כך), הרי שברי כי לא נלווה לה כל שינוי תפיסתי מאת המחוקק. ודוק: היש משפטן סביר שיחלוק כי הימנעות מדיווח על ידי נותן שירותי מטבע ביחס לקבלת פיקדון בנקאי בהעברה בנקאית ומסירת מזומן תמורתו לפלוני לא מזוהה - היתה ונתרה פעולה אסורה ופלילית? טיעונה של ההגנה לפיה נראה כי המדינה החליטה שניתן "להסתדר" גם ללא דיווח כאמור - אין לו שום עיגון, זולת אולי, בחלומותיהם הוורודים של מלביני הון.

28. הטיעון השלישי של ההגנה הוא זה: אונו צ'ינג' היתה גם "מבקש השירות" וגם "מקבל השירות" לפי סעיף 9 צו איסור הלבנת הון (חובות זיהוי, דיווח וניהול רישומים של נותני שירותי מטבע למניעת הלבנת הון ומימון טרור), תשע"ד-2014.

בהתאם לכך, לשיטת ההגנה - "לו היה מחליט המשיב שלא לדווח אמת כפי שדיווחו, דהיינו, ש'מבקש השירות' ו'מקבל השירות' הוא בעל הכרססת, אלא היה מחליט להזין בזדון בפרטיו של 'מבקש השירות' או 'מקבל השירות' את הפרטים של האדם שהגיע פיזית ונטל את המזומן בהתאם להנחייתו של בעל הכרססת - אז, ורק אז, הם היו

מכשילים בזדון את הדיווח, שכן הם היו טוענים שאותו אדם שבא לקחת את הכסף הוא 'מבקש השירות' או 'מקבל השירות', תוך הסתרה והסוואה של האמת: שמי שביקש את השירות ומי שקיבל אותו, הוא בעל הכרטסת והוא בלבד".

ההגנה טענה כי מבחינה רעיונית "לשאלה מי קיבל בפועל את השטרות אין כל חשיבות בהתאם להגדרה לפי החוק"; ובהמשך: "... **לשליח שבא לקבל את הכסף בסוף התהליך, אין כל חשיבות**, ומחוקק המשנה לא ביקש לדעת את פרטיו".

29. המבקשת השיבה לטענה זו, בין היתר, כי מבחינה עובדתית הרשות להלבנת הון כלל לא יודעה על העברות כספים ומסירת מזומנים תמורתן, אף לא אודות אונו צ'ינג', קל וחומר "שליחיה" ועל כן - טענת ההגנה איננה רלוונטית, והיא תיאורטית בלבד.

30. מבלי לקבוע מסמרות במחלוקת העובדתית בין הצדדים, הרי שלמיטב הבנתי פרשנותה של ההגנה ביחס ל"העדר חשיבות" בדיווח אודות מקבל המזומן - בלתי סבירה. ראשית, מבחינת השכל הישר, פרשנות זו בלתי מתקבלת על הדעת, וחותרת תחת כל הרציונל בחובת הדיווח נשוא חוק איסור הלבנת הון, כמפורט לעיל. שנית, המבקשת הפנתה בתגובתה אל חוברת שהופצה על ידי אגף שוק ההון עם רשות הלבנת הון אל נותני שירותי מטבע, ולפיה אכן קיימת חובה לזהות ולתעד כל "שליח" המגיע בשם תאגיד.

31. טיעונה הרביעי והאחרון של ההגנה: על המבקשת "לשכנע את בית המשפט, מעבר לכל ספק סביר, כי המשיב, בזמן אמת, הבין ש'מטבע' איננו - כפשוטו - מזומן, וכי הבין שעליו לכלול בדיווח את השליחים כ'מבקשי השירות' (על אף שהם לא ביקשו את השירות), והם נמנעו מלעשות כן בזדון 'במטרה להכשיל או למנוע' דיווח שיש למסור לרשות לאיסור הלבנת הון".

32. אף זו היא טענה מרחיקת לכת בעיני, אולם פשיטא שאין בידי להכריע בה. חובות ההוכחה שעל התביעה ושאלות מרתקות אחרות בגדר פרשה זו בוסריות הן, בוודאי לעת הזאת; אם בעתיד יוגש כתב אישום - בוודאי יהא מותב שישב על המדוכה, ובחלקו תיפול הזכות לדוש ולהכריע (גם) בשאלות העובדתיות הללו. מה ידע המשיב בעת הרלוונטית, מה הבין אל נכון, ומה לא, ועוד כהנה וכהנה, כל אלה - קושיות שפתרון לא לי, בשלב מקדמי זה.

33. הנה כי כן, דינה של הבקשה להתקבל. עם זאת, הואיל והצדדים ניהלו קרב משפטי גרידא, שהתייחס לשאלת חוקיות מעשי או מחדלי המשיב, בבחינת הכל או לא כלום, לא ניתנה הדעת לשאלת השווי הראוי לתפיסה. **אני מורה איפוא למאשימה להגיש תוך 30 יום דו"ח המפרט ומסביר מה שווי התפוסים שבידיה נכון להיום, ומה וכמה מתוכם מן הראוי להמשיך ולתפוס; הצדדים גם רשאים כמובן לנסות ולהגיע להסכמות בנושא, מבלי שהדבר יפגע כמובן בזכות הערר של מי מהם.**

34. בכפוף לאמור לעיל, נוכח קיומה של תשתית ראייתית מספקת לביצוע עבירה של הלבנת הון, בשווי משוער של

עשרות מיליוני שקלים, שוכנעתי כי יש לקבל את הבקשה השנייה, ולהורות על המשך החזקתה של המדינה בתפוסים, משך 180 יום מיום הגשת בקשה זו.

מזכירות - אנא העבירו בבקשה העתק ההחלטה לצדדים.

זכות ערר כחוק.

ניתנה היום, י"ח אב תשפ"א, 27 יולי 2021, בהעדר הצדדים.

[1]ראו דוח שהוגש לבית המשפט ביום 22.1.2021 על ידי החוקר אריה גורמן (להלן: הדוח); הדוח נסרק למערכת נט המשפט.

[2]על פי הדוח, אבי אוסדון היה איש קשר/ שליח של אונו צ'יינג' אצל יוני צ'יינג' (לציין, כי בדוח שהוגש פעם רשום שם המשפחה "אוסעדון" ופעם - "אוסדון", הן לגבי אבי והן לגבי שגית).

[3]על פי הדוח, שגית אוסדון היתה איש קשר/ שליח של אונו צ'יינג' אצל יוני צ'יינג'.

[4] ההדגשה כאן, ובכל מקום אחר במסמך - לא במקור.

[5]שממילא אין בידי - בהליך לכאורי כגון דא - כדי להכריע בה ממש.

[6]סעיפים 11ג(א) (4) ו-(6) לחוק איסור הלבנת הון.